

F. t. l. om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

selve den ejer, der har foretaget forbedringerne, findes lidet rimelig og kan heller ikke opretholdes, hvis man som foreslået ikke længere vil kræve udtrykkelig begæring fra ejerens side som betingelse for, at fradrag gives. Bestemmelsen er derfor ikke optaget i forslaget.

Derimod har man som § 19 foreslået en bestemmelse, hvorefter ejeren, når der ikke ved den efter forbedringens fuldførelse nærmest følgende vurdering er givet fradrag i grundværdien for en grundforbedring, ikke har krav på fradrag for denne forbedring ved de senere vurderinger. Denne bestemmelse svarer til den forståelse, man i praksis har lagt til grund ved anvendelsen af 1922-lovens § 15.

Bestemmelsen afskærer ikke vurderingsmyndighederne fra at give fradrag for forbedringer i de omtalte tilfælde, men den giver vurderingsmyndighederne mulighed for at afvise et krav herom, hvis et sådant efter forholdene i det enkelte tilfælde ville være urimeligt, f. eks. hvor den omstændighed, at fradraget ikke er givet ved den pågældende vurdering, har haft indflydelse på ejendommens grundbeløb i ejerens favør.

Endvidere har man som § 20 foreslået den regel, at når der ikke er givet fradrag i grundværdien for forbedringer til den ejer, der har foretaget forbedringerne, skal en senere ejer af ejendommen kun have krav på fradrag, såfremt ejendommen ikke har været vurderet i tiden mellem forbedringernes foretagelse og ejerskiftet. Har den ejer, der har foretaget forbedringerne, fået fradrag i grundværdien for disse, eller har ejendommen endnu ikke været genstand for vurdering efter forbedringernes foretagelse, må der gives køberen af ejendommen ret til fradrag for forbedringer. Den sælgende ejer, der har foretaget forbedringerne, bør i begge disse tilfælde kunne overføre fradragsretten til sin køber og gennem en forøgelse af købesummen skaffe sig et vederlag for, at han ikke i sin ejertid har nået at udnytte fradragsretten gennem hele fradragsperioden.

Til § 21.

Reglen her er en lovfæstelse af praksis. At en ejendom af staten eller en kommune sælges på jordrentevilkår, betyder, at der af køberen i stedet for købesum skal svares sælgeren en årlig rente af det grundværdibeløb (grundværdien efter fradrag for forbedringer), hvoraf der til enhver tid skal svares grundskyld, og som følge deraf må køberens afkald i købekontrakten på retten til fradrag i grundværdien for forbedringer udelukke sådant fradrag. Dette har som nævnt også været fulgt i praksis støttet på bestemmelsen i § 15 i loven af 7. august 1922, men reglen kræver for-

mentlig lovhjæmmel, i hvert fald hvis nævnte § 15 — som foreslået — bortfalder.

Til § 22.

Til stk. 1. I § 10 i loven af 7. august 1922 indeholdes regler om vurderingsmændene såvel som om de øvrige vurderingsmyndigheder bortset fra ligningsdirektoratet og ligningsrådet.

Herefter skal der for hver kommune eller, hvor kommunen er delt i flere vurderingsdistrikter, for hvert vurderingsdistrikt af kommunalbestyrelsen efter forholdstal vælges to vurderingsmænd og to stedfortrædere for disse. På grund af bestemmelsens formulering er det antaget, at hvor der i en kommune skal vælges vurderingsmænd og stedfortrædere samtidig for flere vurderingsdistrikter, skal valget efter forholdstal foretages selvstændigt for hvert vurderingsdistrikt. Dette synes at kunne føre til mindre rimelige resultater, og det foreslås derfor, at bestemmelsen formuleres derhen, at valget af vurderingsmænd skal ske efter forholdstal og under eet for de vurderingsmænd, der skal vælges i kommunen, og at der samtidig og efter samme regler skal vælges en stedfortræder for hver af vurderingsmændene. Hvis der ikke opnås enighed om vurderingsdistrikternes fordeling mellem de valgte vurderingsmænd, foreslås dette spørgsmål afgjort i overensstemmelse med kommunallovgivningens almindelige regler, således at retten til at besætte pladserne i de enkelte vurderingsdistrikter tilfalder grupperne i kommunalbestyrelsen i samme rækkefølge, som grupperne har ret til at udpege vurderingsmænd. Den nugældende bestemmelse om, at „gejstlige embedsmænd“ ikke er pligtige at modtage valg, er ikke optaget i forslaget; det ses ikke, hvorfor just gejstlige eller visse gejstlige i så henseende skal indtage en undtagelsesstilling.

Til stk. 2. Efter bestemmelserne i loven af 7. august 1922 gælder valget for 6 år. I henhold til bemyndigelse i lovene af 25. marts 1933 om købstadkommunernes og landkommunernes styrelse er det ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 90 af 24. marts 1936 fastsat, at valgperioden for vurderingsmændene og disses stedfortrædere uden for København skal falde sammen med vedkommende kommunalbestyrelses funktionsperiode. Valgperioden for vurderingsmændene og stedfortræderne er herved ændret til 4 år, bortset fra København, hvor valgperioden vedblivende er 6 år.

Almindeligt valg af vurderingsmænd og stedfortrædere skal næste gang foretages udenfor København pr. 1. april 1958 og i København pr. 1. juli 1960. Det foreslås nu, at valgperioden såvel i som udenfor København skal være 4 år, og at der